

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.115 van 15 april 2014.
in de zaak A. 202.841/IX-8218**

In zake : het VRIJ SYNDICAAT VOOR HET OPENBAAR AMBT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
 WELZIJN VAN OUDENAARDE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Paul Aerts
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Coupure 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 december 2011, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de OCMW Raad Oudenaarde dd. 09 juni 2011 tot vaststelling van de personeelsformatie - rechtspositieregeling - mandaatsstelsel, meer bepaald en beperkt tot de vaststelling der personeelsformatie zoals dit is omvat in de artikelen 1, 2, 3 & 4 van deze beslissing”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben elk een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 februari 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Sandro Di Nunzio, die *loco* advocaat Paul Aerts verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Naar aanleiding van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 november 2010 ‘houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie en het mandaatstelsel van het personeel van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en houdende de minimale voorwaarden voor sommige aspecten van de rechtspositieregeling van bepaalde personeelsgroepen van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’ gaat de verwerende partij over tot de voorbereiding van de aanpassing van de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel.

3.2. Op 15 april 2011 ondertekent de verzoekende partij in verband hiermee een protocol van niet-akkoord.

3.3. Bij besluit van 9 juni 2011 stelt de raad voor maatschappelijk welzijn van Oudenaarde de “personeelsformatie – rechtspositieregeling – mandaatstelsel” vast. Dit is de bestreden beslissing. In de artikelen 1 tot 4 van dat besluit wordt de personeelsformatie vastgesteld en in artikel 5 van hetzelfde besluit worden de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel vastgesteld.

3.4. Op 25 juli 2011 dient de verzoekende partij een klacht in bij de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen, onder meer wegens de schending van de syndicale regelgeving.

3.5. Bij brief van 4 oktober 2011 schorst de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen gedeeltelijk het besluit van 9 juni 2011. Hij verwerpt evenwel de klacht van de verzoekende partij met betrekking tot de schending van de syndicale regelgeving.

3.6. Op aanbeveling van de gouverneur wordt de standaard voor de opmaak van functiebeschrijvingen geagendeerd op het onderhandelingscomité van 26 oktober 2011.

De verzoekende partij ondertekent vervolgens een protocol van niet-akkoord.

3.7. Bij besluit van 1 december 2011 wijzigt de verwerende partij de geschorste bepalingen van de rechtspositieregeling en stelt zij de standaard voor de opmaak van de functiebeschrijvingen vast.

3.8. Op 2 december 2011 stelt de verzoekende partij huidig beroep tot nietigverklaring in.

.

3.9. Op 16 mei 2012 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in tegen het besluit van 1 december 2011 (gekend onder nummer A. 204.947/IX-8202). Er wordt heden bij arrest nr. 227.116 uitspraak over gedaan.

IV. Nadere precisering van het voorwerp van het beroep

Ambtshalve exceptie

4. In antwoord op het auditoraatsverslag, waarin wordt geoordeeld dat de vordering van de verzoekende partij beperkt is tot de nietigverklaring van de personeelsformatie, onderstreept de verzoekende partij in haar laatste memorie dat zij het in haar verzoekschrift en in haar memorie van wederantwoord omstandig heeft over de standaard en de functiebeschrijvingen en zich niet beperkt tot de personeelsformatie. Zij heeft, volgens haar, bij herhaling gesteld dat de standaard en de functiebeschrijvingen voorafgaande voorwaarden zijn om tot een geldige functiebeschrijving te komen en dat haar beroep mede is gericht tegen de standaard en de concrete functiebeschrijvingen.

Beoordeling

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt inderdaad dat de verzoekende partij de wettigheid van de personeelsformatie betwist omdat de standaard voor de opmaak van de functiebeschrijvingen en de concrete functiebeschrijvingen niet voor onderhandeling aan de representatieve vakorganisaties zouden zijn voorgelegd. Dit maakt evenwel die standaard en die functiebeschrijvingen niet tot voorwerp van het beroep.

Zoals immers het voorwerp van het beroep in het verzoekschrift is omschreven, vordert de verzoekende partij de nietigverklaring van het voornoemde besluit van 9 juni 2011 waarbij de “personeelsformatie – rechtspositieregeling – mandaatstelsel” wordt vastgesteld, beperkt tot de vaststelling der personeelsformatie zoals dit is omvat in de artikelen 1, 2, 3 & 4 van

deze beslissing”. Zij beperkt bijgevolg uitdrukkelijk haar beroep tot de nietigverklaring van de personeelsformatie.

In de mate dat de verzoekende partij alsnog poogt in haar memorie van wederantwoord het voorwerp van haar beroep uit te breiden tot de standaard en de concrete functiebeschrijvingen, moet worden vastgesteld dat zij alzo flagrant ingaat tegen de grenzen die zij in het inleidend verzoekschrift ten aanzien van het voorwerp van het beroep zelf heeft bepaald. Deze uitbreiding van het initiële voorwerp van haar beroep is onontvankelijk.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

6. De verzoekende partij leidt uit de volgens haar onregelmatige totstandkoming van de standaard en van de concrete functiebeschrijvingen de onwettigheid van de personeelsformatie af. Deze zienswijze is allesbehalve overtuigend. Zelfs als de onwettigheid van de standaard en de concrete functiebeschrijvingen niet met het oog op onderhandelingen aan de representatieve vakorganisaties zijn voorgelegd, rijst immers de vraag of deze wel specifiek voorbereidend zijn ten aanzien van de personeelsformatie en dus, of de onwettigheid ervan kan leiden tot de onwettigheid van de personeelsformatie.

Door de verwerende partij wordt in dit verband geen exceptie van ontvankelijkheid opgeworpen en ze is evenmin ambtshalve reeds voorwerp geweest van debat. Hoewel de Raad van State een heropening van het debat zou kunnen bevelen teneinde de partijen hierover naar hun standpunt te vragen in het licht van de ontvankelijkheid van het beroep, gebieden evenwel proceseconomische redenen om toch het enige middel te onderzoeken. Dit middel is immers reeds voorwerp geweest van debat en zoals hierna zal blijken, besluit de Raad van State tot de verwerping ervan.

VI. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij voert in haar enige middel de schending aan van de wet van 19 december 1974 ‘tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel’, van het koninklijk besluit van 28 september 1984 ‘tot uitvoering van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel’ en van het koninklijk besluit van 29 augustus 1985 ‘tot aanwijzing van de grondregelingen in de zin van artikel 2, § 1, 1°, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel’.

7.1. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij vooreerst dat functiebeschrijvingen worden gebruikt als instrument voor de vaststelling van de personeelsformatie en voor diverse aspecten van het personeelsbeleid; ze worden conform de in het bestuur gekozen standaard opgesteld door het management of de personeelsdienst onder eindverantwoordelijkheid van het hoofd van het personeel. De standaarden zijn dus algemene richtlijnen dienstig voor de concrete functiebeschrijvingen.

Luidens artikel 3, 8°, van het voornoemde koninklijk besluit van 29 augustus 1985 zijn de bepaling, de indeling, de rangschikking en de gelijkwaardigheid van de graden, ambten of functies grondregelingen in verband met het administratief statuut. Aangezien de standaarden aan de grondslag liggen van de concrete functiebeschrijvingen zijn ook deze grondregelingen en bijgevolg onderhandelingsmaterie.

7.2. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de concrete functiebeschrijving een instrument is om over te gaan tot evaluatie van het personeelslid; het personeelslid zal worden geëvalueerd aan de hand van het

functioneren in het licht van de functiebeschrijving. Verwijzend naar de rechtspositieregeling van de verwerende partij stelt de verzoekende partij dat de evaluatie gebeurt aan de hand van competenties, die gedefinieerd worden in de functieprofielen.

Luidens artikel 3, 7°, van het voornoemde koninklijk besluit van 29 augustus 1985 zijn de waardebepaling of enig ander gelijkwaardig rapport grondregelingen inzake het administratief statuut. Uit de evaluatie vloeien, volgens de verzoekende partij, gevolgen voort zoals onder meer het recht hebben op de volgende salarisschaal, versnelling dan wel vertraging van de loopbaan en de toekenning van een functionerings- en managementstoelage. Luidens artikel 4, 2°, van het koninklijk besluit van 29 augustus 1985 zijn de regels tot vaststelling van de aan de personeelsleden toegekende toelagen, vergoedingen van alle aard en voordelen in natura grondregelingen, meer bepaald en inzonderheid inzake hun toekenningsvoorwaarden en het bedrag.

7.3. Uit het voorgaande besluit de verzoekende partij dat de standaard voor de opmaak van de functiebeschrijvingen en de functiebeschrijvingen zelf overeenkomstig de wet van 19 december 1974 en haar uitvoeringsbesluiten onderhandelingsmaterie zijn.

Ter bevestiging hiervan verwijst zij naar het schrijven van de gouverneur en naar het verslag aan de Vlaamse Regering bij het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007 ‘houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatsstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’ dat *mutatis mutandis* van toepassing is op het besluit van de Vlaamse Regering van 12 november 2010 ‘houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie en het mandaatsstelsel van het personeel van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en houdende de minimale voorwaarden voor sommige aspecten van de rechtspositieregeling van bepaalde

personeelsgroepen van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn'. De gouverneur is evenwel niet tot de schorsing overgegaan aangezien hij van oordeel was dat er geen nieuwe functies werden opgenomen in de bestreden beslissing en de bestaande functiebeschrijvingen eertijds samen met de personeelsformatie aan de vakbonden werden overgelegd. De verzoekende partij wijst erop aan de hand van een aantal voorbeelden, zoals de functie van "directeur" WLZ de Meerspoort en "logistiek assistent", dat de aangenomen functiebeschrijvingen afwijken van de indertijd onderhandelde functiebeschrijvingen. De functiebeschrijvingen horen tot de "formatie" aangezien ze het instrument voor vaststelling van de personeelsformatie zijn.

De functiebeschrijving heeft volgens de verzoekende partij voor de vaststelling van de personeelsformatie zowel de betekenis van formatieplaatsbeschrijving als van functiewaarderingsinstrument. De functie-inhoud en het competentieprofiel bepalen het niveau, de rang en de graadindeling van een functie.

Bij gebreke aan onderhandeling omtrent de standaarden en de concrete functiebeschrijvingen kan er volgens de verzoekende partij geen gewag worden gemaakt van een rechtsgeldige personeelsformatie. De personeelsformatie is bijgevolg tot stand gekomen met schending van de syndicale prerogatieven van de verzoekende partij en dient te worden vernietigd. Artikel 4 van het voornoemde besluit van de Vlaamse Regering van 12 november 2010 bepaalt dat de personeelsformatie per graad het aantal betrekkingen vermeldt. Derhalve kan er bij gebreke aan rechtsgeldige functiebeschrijvingen geen sprake zijn van een rechtsgeldige personeelsformatie.

8. In haar memorie van wederantwoord wijst de verzoekende partij erop dat de standaard zoals vastgesteld door de stad Oudenaarde, niet kon worden overgenomen door de verwerende partij zonder voorafgaandelijk hierover te onderhandelen. Zij wijst erop dat artikel 104 van het decreet van 19 december 2008

‘betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’ (hierna: het OCMW-decreet) voorziet in drie personeelscategorieën:

“(a) het personeel van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn dat een betrekking bekleedt die ook bestaat bij de gemeente (artikel 104, § 1, de zgn. gemeenschappelijke functies)

(b) het personeel dat een betrekking bekleedt die specifiek is voor een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, waaronder verstaan dat ze niet bestaat bij de gemeente die door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt bediend; de secretaris en de financieel beheerder van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn worden afzonderlijk genoemd, maar maken deel uit van art. 104 § 2 (artikel 104, § 2, van het OCMW-decreet)

(c) het voltallige personeel van de verzorgende, verplegende en dienstverlenende instellingen en diensten van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (artikel 104, § 6 van het OCMW-decreet).”

Volgens de verzoekende partij dient enkel wat de gemeenschappelijke functies betreft, niet meer onderhandeld te worden, aangezien artikel 104, § 1, van het OCMW-decreet bepaalt dat de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel – *in casu* van de stad Oudenaarde – ambtshalve van toepassing is op de personeelsleden van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn voor betrekkingen die ook bestaan bij de gemeente. Voor de andere personeelscategorieën – de zogenaamde specifieke functies en het voltallige personeel van de verzorgende, verplegende en dienstverlenende instellingen en diensten van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn – dient nog wel voorafgaandelijk te worden onderhandeld. Zo ook over de standaard voor de opmaak van functiebeschrijvingen wat deze laatste twee personeelscategorieën betreft.

Voorts, in antwoord op de verwerende partij die van oordeel is dat de concrete functiebeschrijvingen geen deel uitmaken van de personeelsformatie en de rechtspositieregeling en bijgevolg geen overleg of onderhandeling is vereist met betrekking tot het opstellen van de concrete functiebeschrijvingen, en die ter ondersteuning hiervoor verwijst naar de toelichting in het verslag aan de Vlaamse Regering bij het voornoemde besluit van 7 november 2007, repliceert de verzoekende partij dat het voormelde verslag haar

stelling niet tegenspreekt dat de functiebeschrijvingen bij de personeelsformatie horen, minstens een essentiële voorwaarde zijn om tot een personeelsformatie te komen en aldus ook onderhandelingsmaterie zijn.

Ook vergelijkt de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord de actuele functiebeschrijving van “directeur WLZ” en “logistiek medewerker” met de indertijd geldende functiebeschrijving en wijst zij daarbij op de verschillen.

Ten slotte herhaalt de verzoekende partij waarom de functiebeschrijvingen onderhandelingsmaterie uitmaken. Zij voegt er nog aan toe dat de concrete functiebeschrijving een instrument is om over te gaan tot de selectie van kandidaturen. Overeenkomstig bijlage 4 van de rechtspositieregeling van de verwerende partij worden aanwervingsproeven gebaseerd op de kennisvereisten opgenomen in de functiebeschrijvingen. Het definiëren van de functiebeschrijvingen en -profielen is dan ook volgens haar te beschouwen als een regeling inzake de voorwaarden waaraan men moet voldoen om als personeelslid te worden aangeworven en vallend bijgevolg onder het bepaalde in artikel 3, 1°, van het voornoemde koninklijk besluit van 29 augustus 1985.

9. In haar laatste memorie bevestigt de verzoekende partij dat, nu de verwerende partij bij besluit van 1 december 2011 de standaard voor de opmaak van de functiebeschrijvingen opnieuw heeft vastgesteld nadat hierover syndicaal is overlegd, zij geen belang meer heeft bij het middel in zover het is gesteund op de schending van haar prerogatieven wat de aanneming van de standaard voor de opmaak van de functiebeschrijvingen betreft.

Ten slotte blijft de verzoekende partij in haar laatste memorie bij haar stelling dat functiebeschrijvingen van algemene aard zijn en toepasselijk zijn op een onbeperkt aantal gevallen, zijnde “algemene regelingen” die grondregelingen zijn in de zin van de artikelen 3, 7°, en 8°, en 4, 2°, van het voornoemde koninklijk besluit van 29 augustus 1985 en aldus moeten worden

begrepen onder de term “onder meer” waarvan in die artikelen gewag wordt gemaakt. Hieruit volgt, aldus de verzoekende partij, dat over de functiebeschrijvingen met de vakbonden had moeten worden onderhandeld, minstens hierover overleg met hen had moeten plaatsvinden.

Beoordeling

10. Er moet worden vastgesteld dat bij het voornoemde besluit van 1 december 2011 de verwerende partij de standaard voor de opmaak van de functiebeschrijvingen opnieuw heeft vastgesteld nadat hierover vooraf is onderhandeld in het Onderhandelingscomité van 26 oktober 2011. De verzoekende partij heeft aldus de gelegenheid gehad zich over de standaard voor de opmaak van de functiebeschrijvingen uit te spreken. Zij heeft dan ook geen belang meer bij het middel in zover het is gesteund op de schending van haar prerogatieven wat de aanneming van de standaard voor de opmaak van de functiebeschrijvingen betreft, wat zij in haar laatste memorie overigens ook toegeeft.

Het enige middel is in zoverre dan ook niet ontvankelijk.

Het onderzoek van het enige middel is bijgevolg beperkt in de mate het betrekking heeft op de concrete functiebeschrijvingen.

11.1. In haar verzoekschrift licht de verzoekende partij de schending toe van de artikelen 3, 7°, en 8°, en 4, 2°, van het voornoemde koninklijk besluit van 29 augustus 1985. Pas in haar memorie van wederantwoord en dus laattijdig, voert zij ook een schending aan van artikel 3, 1°, van hetzelfde besluit. Wat dit laatste aspect betreft is het middelonderdeel bijgevolg niet ontvankelijk.

11.2. Artikel 2, § 1, van de wet van 19 december 1974 luidt als volgt:

“Behoudens in de door de Koning bepaalde spoedgevallen en in de andere door Hem bepaalde gevallen, kunnen de bevoegde administratieve overheden

niet dan na onderhandeling met de representatieve vakorganisaties in de daartoe opgerichte comités vaststellen:

1° grondregelingen ter zake van :

- a) het administratief statuut, met inbegrip van de vakantie- en verlofregeling;
- b) de bezoldigingsregeling;
- c) de pensioenregeling;
- d) de betrekkingen met de vakorganisaties;
- e) de organisatie van de sociale diensten.

De Koning wijst de grondregelingen aan, met opgaaf, hetzij van de daarin behandelde stof, hetzij van de daarin opgenomen bepalingen. Aan de daartoe vast te stellen besluiten gaan de in dit artikel voorgeschreven onderhandelingen vooraf.

[. . .].”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet blijkt de wil van de wetgever om een onderscheid te maken tussen “belangrijke” of “essentiële” aspecten van onder meer het administratief statuut, die aan onderhandeling worden onderworpen, en de minder belangrijke aspecten ervan die aan overleg worden onderworpen (*Parl.St.* Kamer 1970-1971, nr. 889/1, p. 6).

11.3. De grondregelingen in de zin van artikel 2, § 1, 1°, van de wet van 19 december 1974 worden nader bepaald bij het voornoemde koninklijk besluit van 29 augustus 1985.

Artikel 3, 7° en 8°, van dit koninklijk besluit bepaalt inzonderheid dat moeten worden begrepen onder grondregelingen van het administratief statuut, de regels tot vaststelling van:

“7° de regeling inzake beoordeling, waardebepaling of enig ander gelijkwaardig rapport;

8° de bepaling, de indeling, de rangschikking en de gelijkwaardigheid van de graden, ambten of functies.”

Artikel 4, 2°, van dit koninklijk besluit bepaalt dat moet worden begrepen onder grondregelingen in verband met de bezoldigingsregeling:

“2° betreffende de aan de personeelsleden toegekende toelagen, vergoedingen van alle aard en voordelen in natura, de regels tot vaststelling van:

- a) de begunstigden;
- b) hun toekenningsvoorwaarden;
- c) hun bedrag;
- d) hun bescherming;
- e) de modaliteiten van de koppeling aan het indexcijfer van de consumptieprijzen of aan enige andere standaard.”

Luidens het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 29 augustus 1985 wordt met “de regeling inzake beoordeling, waardebeoordeling of enig ander gelijkwaardig rapport” in de zin van artikel 3, 7°, onder meer bedoeld: “de gevallen waarin en de voorwaarden waaronder een beoordeling wordt gegeven, de opsomming van beoordelingsvermeldingen, de beoordelingsprocedure en de gevolgen van de beoordeling”.

Wat betreft “de bepaling, de indeling, de rangschikking en gelijkwaardigheid van de graden, ambten of functies” in de zin van artikel 3, 8°, gaat het aldus het verslag aan de Koning onder meer om “de bepaling van de aan verschillende diensten gemene graden, de bepaling van voor een bepaalde dienst specifieke graden, de rangschikking van de in een bepaalde dienst bestaande graden (indeling in niveaus, rangen, klassen, enz, wervings-, selectie- en bevorderingsambten, enz. en de betrekkelijke waarde van de bij de verschillende diensten bestaande graden [. . .]” (*B.S.* 2 oktober 1985, 1255-1256).

Met betrekking tot artikel 4, 2°, specificieert het verslag aan de Koning dat hier onder meer onder vallen “de haard- en standplaatstoelage, het verlofgeld, de bonificaties, de kinderbijslag [. . .] en de eindejaarstoelage” (*B.S.* 2 oktober 1985, 1258).

De hiervóór aangehaalde bepalingen moeten restrictief worden geïnterpreteerd, aangezien verplichte, voorafgaande syndicale onderhandelingen een remmende werking hebben op de normale gelding van de wet van de veranderlijkheid die het bestuurlijk optreden beheerst.

11.4. De functiebeschrijvingen die onder meer het doel van de functie, competenties, kennis, en taken definiëren van de ambtenaar zijn concrete uitwerkingen van eerder onderhandelde en vastgestelde aanwervings- en bevorderingsvoorwaarden. Hieruit volgt dat over de concrete functiebeschrijvingen te dezen geen syndicale onderhandelingen dienden te worden gevoerd.

11.5. Het enige middel is in die mate niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 15 april 2014,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Van Haegendoren